

Han står upp för flickors rättigheter

”Det som får mig att ta min roll som barnrättsambassadör på stort allvar är dom många kränkningar av barns rättigheter som jag ser i mitt kvarter och som jag själv upplevt. Jag ser lilla Marie, tio år, arbeta i en matvarubutik. Kvinnan som ansvarar för Marie mishandlar henne och förolämpar henne hela dagarna. Marie ser alltid ledsen ut och ler aldrig.

Bredvid den här butiken är en sexårig tjej lärling på en frisörsalong. En morgon när jag gick dit för att fixa mitt hår såg jag flickan klättra upp på en pall för att lägga saker på hyllorna, som satt mycket högre upp än hon nådde. När chefen kom skällde han på den lilla tjejen för att hon

Francine

Archille

inte hunnit sopa och slog henne över ögat. Jag blev väldigt upprörd.

Påverkar fotbollskompisar

Mina klasskompisar gillade när jag undervisade dom om tvångsäktenskap och övergrepp på flickor. Nu lyssnar dom när jag berättar om flickors rättigheter. När jag förklarar för dom använder jag både Globen och Du Jag Lika Rättigheter-häftet.

Utanför skolan har jag påverkat en brödförsäljare så att han slutade slå sin dotter. Jag pratar även mycket med mina kompisar i fotbollsklubben om programmet och tjejers rättigheter. Först trodde många av dom att jag hittade på. Jag passar också på att lära mina vänner att göra sina läxor. Jag är glad över att vara barnrättsambassadör.

Jag vill lyckas

Det är svårt för mig att berätta om mitt eget liv. I min familj gjorde jag nästan allt hushållsarbete tillsammans med min mamma och mina systrar. Även om vi delade på hushållsarbetet, upplevde jag kränkningar av min rätt till utbildning och mat. Ofta kunde jag inte äta mig mätt och ibland var jag hungrig från morgon till kväll. Ibland gick pappa eller

mamma ut på natten för att leta efter matrester, som i risförsäljarens krukor.

Jag började skolan väldigt sent, först när jag var nio år. Mina föräldrar hade svårt att betala och därför blev jag alltid utslängd från min skola. Det gjorde att jag skämdes mycket.

Idag bor jag hos min farbror. Även hos honom är det ofta brist på mat. Men det hindrar mig inte från att plugga och göra mitt bästa. Jag vill lyckas i livet.”

Archille, 15 år, barnrättsambassadör, Ekpè-skolan, Benin

”Du och jag lika rättigheter”, står det på killens skylt i Parakou i Benin.

Kursen gav mig vapnet

”Jag kände till barnets rättigheter och kränkningar av flickors rättigheter, men jag hade aldrig haft modet att säga åt någon. Jag fick veta om WCP-programmet av min rektor. Det var han som föreslog att jag skulle gå Du Jag Lika Rättigheter-kursen. Jag var väldigt glad, för den här gången fick jag dom nödvändiga vapnen för att kunna försvara barnets rättigheter inför en person som kränker dom. Jag fick modet tack vare Kim och Hassan, WCP:s barnrättsambassadörer i Zimbabwe, som jag såg i en film.

Det här programmet betyder mycket för mig. Det gör det möjligt för mig att berätta för mina vänner om flickors rättigheter. Jag använder ofta både Globen och Du Jag Lika Rättigheter-häftet.

Efter kursen diskuterade jag jämställdhet med min tvillingsyster, mormor, morbror och moster. Dom vill stödja mig i att försvara rättigheterna för föräldralösa barn, fosterbarn och alla andra barn.”

Francine, 17 år, barnrättsambassadör, Tohoué-skolan, Benin

Utbildar kompisar och förä

– Jag visste att flickor har rättigheter som inte respekteras. Fast jag hade ingen kraft att göra något åt det. Men efter den här kursen kan jag arbeta för förändring, säger Syntiche, 16, i Zinvié i Benin. Hon är ett av de mer än tusen barn som utbildats till barnrättsambassadörer och experter på flickors lika rättigheter under tvådagarskurser.

”Barn här lever under eländiga förhållanden och deras rättigheter kränks. Flickor, och ibland pojkar, tvingas sluta skolan och ingen skyddar dom.

Barnlärlingar i verkstäderna behandlas illa, liksom fosterbarn och föräldralösa barn. Två bröder nära mitt hus behandlas illa av sin styvmamma och kan gå en hel dag

utan mat. Ibland, när jag får för mamma, ger jag dom mat.

Små flickor arbetar

Många barn går omkring på soptippar. Dom letar efter skräp för att sälja och kunna köpa mat för pengarna. En liten flicka, som är nio år, jobbar i en syateljé. Hennes föräldrar har inte råd att låta henne gå i skolan och har skickat henne till en lärlingsplats. Hon jobbar samtidigt som hembiträde hos sin chef. Flickor behandlas ofta illa i lärlingsverkstäderna och är för små för att vara där. Dom flesta av dom här flickorna är föräldralösa. Andra lämnas bort till arbete för att föräldrarna inte har pengar.

När min vän Aminatas pappa dog hamnade hon i ett hem nära mig, eftersom hennes mamma inte hade några pengar. Hon berättade att hon

Syntiche visar stolt upp diplommet som visar att hon är en utbildad barnrättsambassadör.

gjorde allt hushållsarbete i sitt fosterhem och att hon arbetade resten av dagen i sin fostermammas affär. Aminata var alltid ledsen och hade ingen livsglädje. Jag tröstade henne med att förr eller senare skulle hennes situation förändras. Men en dag lämnade hennes fosterfamilj mitt kvarter och jag har aldrig sett henne mer.

Stolt att gå i skolan

Pappa dog när jag var tolv år, så nu bor jag med min mamma och mina tre bröder. Hemma hjälper jag mina brö-

Dags att kämpa!

”Under dom här två kursdagarna har jag lärt mig mer om barnets rättigheter än under hela mitt liv. Jag lärde mig hur vi kan få andra att respektera flickors och alla barns rättigheter och hur vi kan skydda miljön. Nu vet jag att flickor ska behandlas på samma sätt som pojkar på alla områden

och att flickor inte ska behöva lida.

Jag började med att gå runt i alla klassrum, tillsammans med dom andra barnrättsambassadörerna, för att få stöd från dom andra eleverna och få med dom i programmet. Under mötena med dom ansvariga i alla klasser pra-

Ganimath talar till sina skolkompisar om att pojkar och flickor har samma rättigheter.

tade vi mycket om jämlikhet mellan flickor och pojkar, dom sexuella trakasserier som flickor utsätts för, tidiga graviditeter och även klimatförändringarna. Vi börjar nu se positiva förändringar i beteendet hos både våra kompisar och vuxna, som färre sextrakasserier.

Jag känner att jag nu har mer kraft och mod att kämpa för att barnets rättigheter ska respekteras, särskilt flickors rättigheter. Nu är det dags att

Idrar

der med läxorna, gör hus-hållssysslor och hjälper mamma att laga mat.

Jag har långt att gå till skolan. Det tar 45 minuter dit. Jag skulle vilja ha en cykel eller råd att ta en zem, en motorecykeltaxi. Jag har inte alltid skolböckerna som behövs. Ibland önskar jag att mamma hade tillräckligt med pengar för att köpa böckerna och mer kläder och fina skor, som pappa gjorde. Men jag vill absolut inte leva med någon annan. Jag lider hellre tillsammans med mamma och mina bröder.

Jag känner mig glad och stolt över att få gå i skolan. Som det äldsta barnet och den enda flickan har jag en skyldighet att göra mitt bästa. Jag vill göra mina föräldrar stolta, mest av allt min pappa, även om han inte lever längre. Jag lär mina bröder dom värderingar som mina föräldrar har lärt mig. Jag vill att dom blir män som står upp för barns lika rättigheter.

Kursen gav mig kraft

Redan innan jag gick Du Jag Lika Rättigheter-kursen visste jag att Aminata, tjejen

som tvingades jobba i mitt kvarter, hade rättigheter hade rättigheter som inte respekterades. Fast jag hade ingen kraft att göra något åt det. Men efter den här kursen kan jag nu arbeta för förändring. Även om jag inte vet om vuxna som har andra barn som arbetar åt dom vill lyssna på mig, säger jag till dom att behandla dom barnen på samma sätt som sina egna barn. Dom barnen har också rätt att gå i skolan och att inte bli slagna.

Jag har berättat om vad jag lärde mig på kursen för kompisarna i mitt kvarter. Vi bestämde oss för att utbilda våra och andra föräldrar om barns rättigheter och om att det ska vara jämlikhet mellan flickor och pojkar.

Vi fyra i min skola som utbildades till barnrättsambassadörer valde ut två elever i alla 30 klasser. Vi utbildade dom så att dom kan hjälpa oss att sprida informationen i vår skola.”

Syntiche har tillverkat flera skyltar om flickors rättigheter, som hon använder vid olika tillfällen. Här visar hon upp skyltarna med "Flickor och pojkar samma rättigheter" och "Du och jag samma rättigheter".

kämpa mot kränkningarna av flickors rättigheter! Dom förändringar som jag kräver går långt bortom min skola och min stad. Jag vill att tjejer överallt ska bli mer respekterade och uppskattade.”

Ganimath Adame, 14,
Akassato-skolan, Benin

Ganimtah till höger med sin skylt där hon säger nej till könsstympning av flickor.